

ΡΩΜΗΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνεννινταῆξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἄς πλέξη.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ αὶ ' σ τ ὸ χέ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δέκα τοῦ Φεβρουαρίου
κι' ἑορτὴ Κοιμητηρίου.

Πεντακόσα καὶ σαράντα,
τείχεσ Γιάννη ; τείχε πάντα ;

Ἡ δεβαδτὴ Σαρακοδτὴ.

Ἐγκαταλείψωμεν λοιπὸν τοὺς βίους τοὺς ἀσώτους,
ἀπεκοῦθωμεν, ἀδελφοί, τὸν ἄνθρωπον τοῦ σκότους,
ἃς εἶναι 'στὸ τραπέζι μας φασόλι καὶ ρεβίθι,
τὸν ρύπον ἀποπλύνωμεν τοῦ σώματος καὶ νοῦ,
κι' ἃς κρᾶζωμεν κοπτόμενοι καὶ τύπτοντες τὰ στήθη :
«Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενεοῦ.»

Ἄχ ! πᾶν τὰ ξεφαντώματα κι' οἱ ἐξακουσμένοι μπάλοι
τοῦ κύο Ἀλέκου τοῦ Σκουζέ καὶ τοῦ Μαυρομιχάλη,
ποῦ τὴν μεγάλην καὶ μικρὰν ἤλέκτρισαν Ἑλλάδα,
κι' ἂν γίνῃ σήμερα Σουπὲς σὲ κανένος τρανοῦ
ὅλγῃ χαβιὰρι κόκκινο, κουκιά καὶ φασουλάδα...
Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενεοῦ.

Καὶρὸς τοῦ κάθε μασκαρᾶ νὰ λείψῃ πᾶς ἀναίδεια
καὶ γκάρισμα βαρύ,
κι' ἃς ρίξωμε καὶ μιὰ μαιτῖα 'στὰ τόσα Νομοσχέδια
τοῦ Μπάριπα-Θεωρῆ,
ποῦ θὰ πατήσωμε μ' αὐτὰ 'στὴν πῆτα τοῦ Σπανοῦ...
Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενεοῦ.

Ἄς ξεχασθοῦν τὰ χωρατὰ καὶ τόσ' ἀστεῖα λόγια
κι' ἃς πάρωμε 'στὰ χέρη μας μεγάλα κομπολόγια,

καὶ τόσοις κόκκοις στρογγυλοὺς ἃς ἔχῃ τὸ καθένα
ὅσα τὰ Νομοσχέδια τὰ τρὶς εὐλογημένα,
κι' ἃς πείσωμεν εἰς ἑκστασιν ὄνειρου κυανοῦ...
Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενεοῦ.

Τοὺς λόγους ἃς ἀκούσωμεν ρητόρων μας δαιμόν,
ἐνωτισθῶμεν ρήματα τοῦ ἀλάου Θεοδώρου,
καὶ με τοῦ Ραϊντγεν τοῦ γνωστοῦ τὸ φῶς τὸ σκοτεινόν
ἃς 'δοῦμε τὸν ἐγκέφαλον τοῦ κάθε λιμαδόρου,
καὶ τοῦτον ἃς συγκρίνωμεν πρὸς τὸν τοῦ πετεινοῦ...
Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενεοῦ.

Ἴσως μὲ δάκρυα νὰ πῇ 'στὸ τέλος κι' ἡ Κορδὼνα :
«ἐφέτος τὸ 'γλεντίσαμε καλὰ με τὴν Κορδὼνα
κι' Ἀποκρητὰ περάσαμε πραγματικῶς σπανία,
μὰ τῶρ ἃς 'δοῦμε μιὰ στιγμὴ καὶ τὴν Μακεδονία
καὶ τ' ἀγχισμένα χώματα προγόνου μας κλεινοῦ...
Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενεοῦ.

» Ἄς γίνουν καὶ στρατόπεδα γιὰ νὰ χαροῦν σπαθάτοι
κι' ἡ δόλιας σακαράκαις μας ἃς 'βγοῦν ἀπ' τὰ ροιχάρια... »
αὐτὰ γιὰ σίγουρα θὰ πῇ καὶ τὸ λαμπρὸ Παλάτι
κι' ἀμέσως ὅλα τὰ σκυλιὰ θὰ βάλῃ 'στὴν ἀγγάρεια
πρὸς αἰσχρὸς καὶ τῶν Τσουσηδῶν καὶ κατ' ἐλεεινοῦ...
Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενεοῦ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος δκέτος.

(Ὁ Φασουλῆς καὶ ὁ Περικλῆς, ποῦ τόσα μελετοῦν,
μέσα 'στὸ Κοιμητήριον σπουδαίως συζητοῦν.)

Φ.—Καὶ πάλι Ψυχράβωτο, καὶ μένε Περικλέτο,
καὶ ἡ τρέλλα τῆς Ἀποκρηῆς εἰς κόρακας ἐρρέτω.
Ἀλήθεια πῶς ἐπέρασε καὶ αὐτὸ τὸ καρναβάλι!...
μηδὲ γκαμήλας ἄκουσα νταούλι νὰ βερῇ,
καὶ τώρα ποῦ 'τελείωσαν τῶν ζωντανῶν οἱ μπάλοι
τῶν πεθαμμένων ἄρχισαν τρικουδερτοὶ χοροί.
Θυμάσαι καὶ ἄλλοτε, μωρέ, ὅπου 'στὴν ἰδίᾳ θέσι
ἐκάναμε μνημόσυνο γιὰ τὴν Μεγάλ' Ἰδέα,
καὶ ἴδαμε καὶ ἕναν Βασιλῆα παμπάλαιον μὲ φέσι
καὶ φορεσιὰ φουστανελά γελοία καὶ χυδαία;
Λοιπὸν ἐφέτος, Περικλῆ, θὰ γίνη λιτανεὶα
γιὰ τὴν Μακεδονία,
καὶ τάφο θὰ τῆς σκάψουμε
καὶ ἕνα κερί θ' ἀνάψουμε,
καὶ μὲ Μακεδονίστικα καὶ περικεφαλαία
μνημόσυνο θὰ κάνω
'στὸν Μακεδόν' Ἀλέξανδρον, τὸν μέγαν βασιλέα,
ὅπου δὲν τὸν ξεχάνω,
καὶ θὰ γρυλλίζω φέρωντας 'στὴν πεθαμμένη γύρα
«Θεὸς 'σχωρέστην τρεῖς φοραὶς καὶ αὐτὴν τὴν κακομοῖρα!...
πολὺ συχνὰ τὴν γλῶσσα μας γιὰ τὴν παρλάτ' ἀκόνιζε
καὶ τόσο μᾶς 'δαϊμόνιζε,
ποῦ τοὺς κοντοὺς 'σηκώναμε πολεμικῶν λαθάρων,
μὰ σήμερ' ἀναπαύεται 'στοὺς κόλπους τῶν Βουλγάρων,
ὅπου μὲ φέσταις 'βάπτισαν τὸν Βόγορι τρελλαῖς
καὶ μούντζαις γιὰ βαπτιστικά μᾶς ἐστεῖλαν πολλαῖς.

Ὅχ φέρω καὶ τὸν Θεοδωρῆ
μὲ λίμα νὰ τὴν κλάψῃ,
καὶ ἕνα πεντάριχο κερί
'στὸν τάφο της ν' ἀνάψῃ.

Σύρε καὶ τράβ' ἀπὸ τ' αὐτὶ
κάθε λογάδα Βουλευτῆ,
καὶ φέρε τον ἔδω 'μπροστὰ
γιὰ νὰ τῆς βγάλῃ λόγο,
καὶ ἐγὼ μὲ μούτρα γελαστὰ
τὰ κόλλυβά νὰ τρώγω.

Ἄλλ' ὅμως, Περικλέτο μου, ἂς ἔλθῃ καὶ τὸ Στέμμα
μὲ κάθε κανακάριχο τῶν Ἀνακτόρων θρέμμα,
'λίγο μ' ποστὸν 'στὸ μνημὲν τῆς τριγύρω νὰ χορέψῃ
καὶ μὲ κυπαρισσόμηλα καὶ μύρτα νὰ τὸ στέψῃ.
Π.—Μία σκιά, βρε Φασουλῆ, 'στὸ μέρος μας σιμόνει
περίλυπος καὶ μόνῃ.

Φ.—Ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, βρε κουτομώ, θάνατ'...

Π.—Μὴν θερμὴν προσφώνησιν 'στὸν Μακεδὸνα κάνε.

Φ.—Γιὰ κύτταξε πῶς προχωρεῖ μὲ βήματα μεγάλα.

Π.—Νομίζω 'στὸν Βουκέφαλο πῶς ἐρχεται καθέλα.

Φ.—Ἐσίμωσε... τὴν ὄψιν του καλὰ τὴν διακρίνω,
καὶ τᾶλογο ἐκείνο

βεβαίως ὁ Βουκέφαλος ὁ δοξασμένος εἶναι...

Π.—Γονυπετῆς ἐνώπιον τοῦ Μακεδόνος μέινε.

Φ.—Ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, ὁ τέκνον τοῦ Φιλίππου,
καλῶς μᾶς ἤλθε ἐφιππος ἐπὶ σφριγῶντος ἵππου,
πλὴν γινώριζε πῶς κυβερνᾷ τὸ κράτος τὸ Κορόνι,
καὶ ἐμεῖς οἱ Μακεδόνες

δὸς του καὶ θυμιατίζουμε τοῦ Μπαρμπά τῆς μπαρμπάταις
καὶ σκούζουμε τὴν δόξα του μὲ τρόμπαις καὶ τρουμπάταις.
Γινώριζε πῶς 'περάσαμε καλὰ τὸ καρναβάλι,
ἀν καὶ ἐμεῖς μ' οὐφλοῦζήδες καὶ πρώτοι φουκαράδες,
πῶς τὸ μῆλὸ 'στὰ πόδια μας κατέβασαν οἱ μπάλοι
καὶ ὁ Βασιλεὺς εἰς τοῦ Γκυγὶ ὦ μ' ἐδέχθη μασκαράδες,
καὶ ὅλοι μὲ τῆς μούτσούναις τῶν ἐοῖαδαιναν κοντὰ του
καὶ ἐπεύραζαν τὴν σεβαστὴν Μεγαλειότητά του,
καὶ αὐτὸς ἐδέχετο γλυκὺς τοῦ καθενὸς τὸ σκάμμα
καὶ εἰς θηλυκοὺς καὶ ἀρσενικοὺς ἐπρόσφερε τὸ χέρι,
καὶ κάποτε διήνοιγε τὸ σκαπτικόν του στόμα,
σκορπίζων ἄλλας Ἀττικὸν καὶ Δανικὸν πιπέρι.

Καὶ ἤρχετο καὶ παρήρχετο μεγάλου κόσμου ρεῦμα
καὶ ἐστρίγγιζαν καὶ ἐκίχλιζαν τῶν σαλονιῶν κυράδες,
καὶ ἔκείνος ἀμασκάρευτος ἐπέδειξ' ἕνα πνεῦμα,
ὅπου πολλοὶ τὸ 'ζήλεψαν ἀπὸ τοὺς μασκαράδες.

Δι' ὅλ' αὐτὰ παντάπασιν δὲν πρέπει ν' ἀπορῇτε,
γιατί, μέγαλε Μακεδὼν, σὰν ἔλθῃ καρναβάλι
καὶ 'στὸν Μεγαλειότατον ἀκόμη συγχωρεῖται
νὰ 'πῇ καμπόσα χωρατὰ καὶ μ' ὅλους νὰ τὰ βάλῃ.

Ἄνθρωπος εἶναι σὰν καὶ ἐμᾶς
πᾶς Βασιλεὺς, πᾶς Ἡγεμὼν,
καὶ ἔχει βεβαίως τὰς ὁρμάς
καὶ τὴν διαθεσὶν ἡμῶν.

Οἱ Βασιλεῖς καὶ ἔδω καὶ ἄλλου
καὶ εἰς ἅπασαν τὴν κτίσιν
ἐπλάσθησαν ἐκ τοῦ πηλοῦ
καὶ ἔχουν ἀνθρώπου φύσιν.

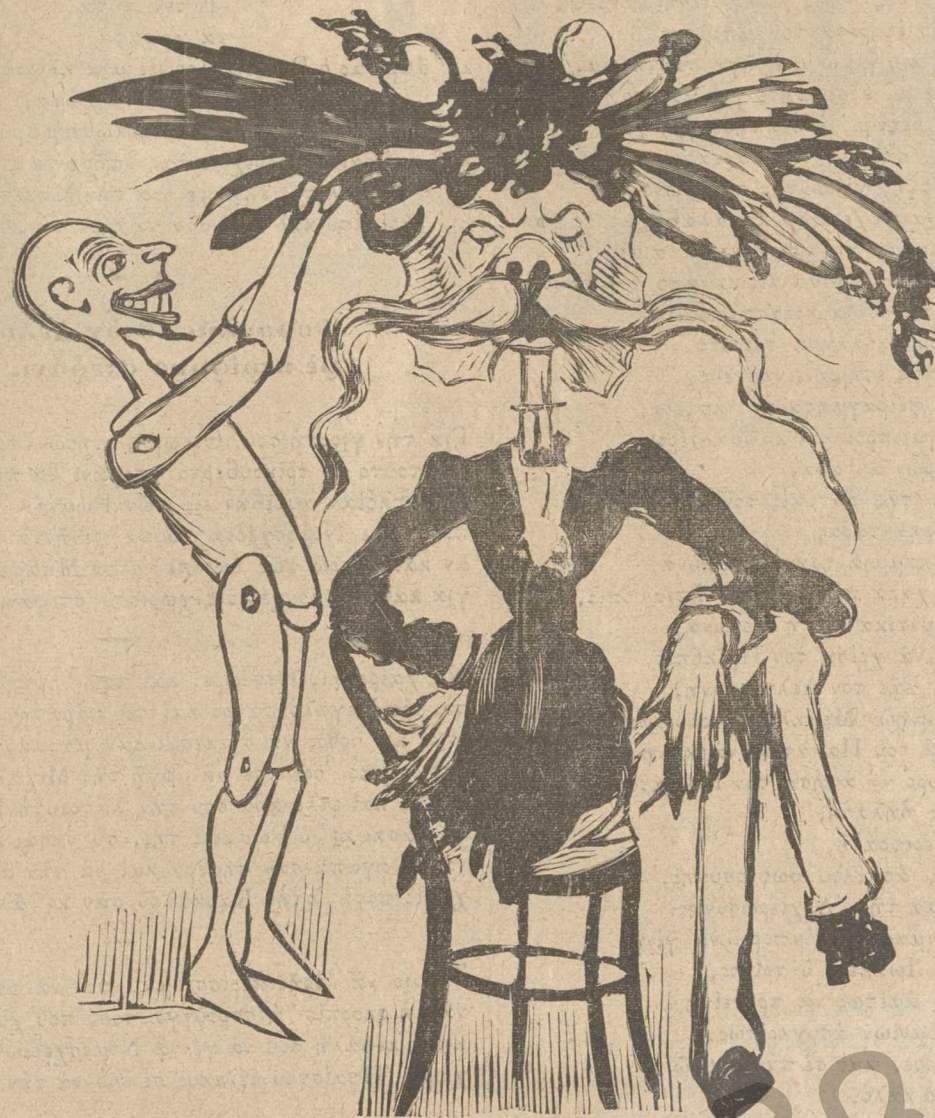
Καὶ ἂν ποῦν κανένα χωρατὸ
σὰν ἔλθῃ καρναβάλι,
δὲν εἶναι βέβαια καὶ αὐτὸ
καμμιὰ δουλειὰ μεγάλη.

Ἄν ἤμουν Βασιλεὺς ἐγὼ
καὶ ἀπὸ τοὺς πρὶο μεγάλους,
δὲν θάπαυα νὰ κυνηγῶ
τὰ γλέντια καὶ τοὺς μπάλους.

Θυμῆσου, Μακεδὼν, καὶ σὺ
πῶς τῶχες ρίξει 'στὸ κρασί,
καὶ ἂν εἶχες τόσαις λαμπεραῖς
κοράναις κατακτῆσει,
πόσαις δὲν σ' εὕρισκαν φοραῖς
κουροῦνα 'στὸ μεθύσι;

'Στὸν κόσμον τοῦτο, τσελεπῆ,
ὅποιον ῥωτήσης θὰ σοῦ 'πῇ
πῶς ἕνα μόνον εἶναι,
τὸ τρώγει καὶ τὸ πίνει.

Μὰ δὲν μᾶς λές, παρακαλῶ,
σὰν τί κατάλαβες καὶ σὺ

μὲ τὸ μεγάλο τὸ μῆλὸ,
ἀν δόξα σ' ἔσπεψε χρυσῇ;

Ὅριστε τώρα, Μακεδὼν,
μένεις σκιά καὶ μόνῃ,
δὲν εἶσαι τίποτα σχεδόν,
μηδὲ τῆς σκόνης σκόνῃ.

Καὶ ἂν μνήμης κόκκοι μερικοὶ
σοῦ μένουν, Βασιλεῦ, καὶ ἐκεῖ,
ὅπου σὰν ἰσχυρὸς σκελετοῦ
ἀσώματος πλανᾷσαι,
μόνο τῆς ὥραις τοῦ προτοῦ
ἀπ' ὅλα θὰ θυμάσαι.

Ἰδὲ τοὺς τάφους τῶν νεκρῶν
καὶ τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν,
καὶ κλάψ' ἐκείνους τοὺς μωρούς,

ποῦ δὲν κατάλαβαν χορούς,
ἀλλ' ἔκαναν τοὺς σοβαρούς,
καὶ μήτε 'στὸ Βαριετὲ
δὲν ἐξενόμισαν ποτέ.

Ἐκτὸς αὐτῶν, Ἀλέξανδρος, 'στὸ κλίμα τῆς Ἑλλάδος,
ποῦ φέσται χαρμῶσυνος ὁ τῆς ἑλαίας κλάδος,
ποῦ Ταξίαρχος γίνεταί καὶ ἱππότης τοῦ Σωτήρος
κάθε δεινὸς ἀμακατίζης καὶ ἐπίσημος τζουτζές,
ὅσο καὶ ἂν εἶσαι σοβαρὸς καὶ ἀφώνου χαρακτήρος
ἀμέσως ἀνοικτόκαρδος θὰ γίνῃς καὶ γλεντιές.
'Ἐδῶ νὰ θέλῃς μὴ σιγῇ τὸν σοβαρὸ νὰ κάνῃς
τότε 'στ' ἀλήθεια φαίνεται τζουτζές καὶ μπεχλιδάνης.

Π.—Περίδρομος, βρε Φασουλῆ,
νεκρῶν καὶ ζώντων βρώμα,
γιατί τὸν ἔαλσε πολὺ
τὸ ρουπαρόν σου στόμα.

Φ. — Κι' ἐγὼ ποῦ λές, Ἀλέξανδρε, παντοτεινὴ λατρεία,
τῆς προσφιλοῦς κυρίως μου ἐφόρεσα τὸν μπουστό
καὶ μέ φουστάνι 'στοῦ Γ κ υ γ ι ὦ μ ἐπῆγα σὰν κυρία,
κι' ὁ Βασιλεὺς σιγὰ σιγὰ μ' ἐτίμπησε γιὰ γούστο.
Οὐ μὴν 'στό μπράτσο τὸ δεξι μ' ἐτίμπησε γιὰ χάζι
κι' ὁ σκεπτικός Διάδοχος, στολίδι τῆς παρέας,
κι' ὁ Πρίγκηψ ὁ χωρατατζῆς γελῶντας τοῦ φωναίει :
« ἄμμ' δὲν τσιμπᾷς καμμιὰ παχειὰ νὰ καταλάβῃς κρέας ; »
Καὶ πρὶν νὰ 'πῶ τὰ πείραχτα κι' ἄθῳα χωράτα μου
τσιμπιᾷς κι' ἀπὸ τὸν δεύτερο, τσιμπιᾷς κι' ἀπὸ τὸν πρῶτο,
ὡς ποῦ κατακοκκίνισαν τὰ δόλια κρέατα μου
καὶ σὰν ἐπῆγα σπῆτι μου ἐκόλλησα τσιρότο.
Μὰ τώρα, ποῦ Σαρακοστής ἐσήμανε νηστεία,
τώρα ποῦ δὲν ἀκούονται πειράγματα κι' ἀστῆιχ,
τώρα ποῦ καθυσύχασαν γαμπροὶ καὶ καθβαλιέροι
κι' ἡ τῶν χορῶν ἀντάρα,
τώρα ποῦ δὲν κυττάζουμε τῆς ἀντζαῖς τοῦ Σερπίερη,
μηδὲ τοῦ Ντεκαντάρα,
ποῦ δὲν ξεπαρδαλόνεται καμμιὰ τρηνὴ κοκκῶνα
κι' ὅλοι κοιμούνται μιὰ χαρὰ ποῦ λές πῶς ἦπιν ὅπις,
σὰν μιὰ θεοφροῦμενη γυναῖκα κι' ἡ Κορῶνα
Μητροπολίτη μας ζητεῖ νὰ χρίσῃ τὸν Προκόπιο.
Καὶ τίποτα παράξενο νὲ 'δῆς τὸν Δεληγιάννη,
ποῦχει καὶ ξένων καὶ Ρωμηῶν Μεγαλοσταύρους μάτσο,
Μητροπολίτη τὸν παππὰ τοῦ Παλατιοῦ νὰ κἀνῃ
καὶ γιὰ τὸν Μεγαλόσταυρο ν' ἀφήσῃ τὸν Κολιάτσο,
τὸν Κορινθίως δηλαδὴ,
κατηχητὴν περιφραδῆ,
ἄνδρα σοφῆς παιδείσεως, ἀπείλου σωφροσύνης,
καὶ σέμνωμα καὶ καύχημα τῆς Ἀρχιερωσύνης.
Κι' ἀφοῦ Μητροπολίτης μας δὲν εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ
Πρωθιεράρχης εὐκλεῆς, Ἰωακείμ ὁ τρίτος,
ἐκείνον πρέπ' ἡ Σύνοδος ἀμέσως νὰ προτείνῃ
ὡς ὑπερέχοντα πολλῶν ὁμοίων ἀσυγκρίτως.
Αὐτὰ ποῦ λές, Ἀλέξανδρε, καὶ σὲ πρκαχλῶ
νὰ σύρῃς 'στό καλό,
ἂν τύχη δὲ 'στὸν δρόμο σου νὰ πᾶς καμμιὰν ἡμέρα
'στὴν ἄλλοτε πατρίδα σου, σταμάτησ' ἐκεῖ πέρα,
καὶ τότε δῶς 'ἐκ μέρους μας κι' ἐκ μέρους τῆς Κορδόνας
τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν 'στοὺς καψο-Μακεδόνες.
Εἰπέ τὸ τεῖδες κι' ἄκουσες 'στὴ γῆ τὴν ψωρχιὰ,
ποῦ κάθε τέντζερες κυλᾷ καὶ 'βρίσκει τὸ καπάκι,
καὶ βγάλε, γόνε τοῦ Διός, τὴν περικεφαλαία
καὶ ζωγραφίζου τοῦ λοιποῦ μέ Τσεῦσικο καλπάκι.
'Αν τύχη δὲ 'στό διάβα σου νὰ 'δῆς ποτὲ σιμά σου
καὶ κᾶποιον Λόρδον Ἑλληνα, ποῦ 'πῆρε τὸνομά σου,
'πές του ν' ἀλλάξῃ τὸνομα, τέτοιον νὰ μὴ τὸν λένε,
ποῦκνε τὰ ματάκια μας ὀλημερίς καὶ κλαῖνε.
'Οπόταν δὲ τὴν ἀνοιξὶν ἀκούσης ἐξ Ἑλλάδος
'Αγώνων Ὀλυμπιακῶν τρελλάς ἐπευφημῆς,
πέτα 'στό νέον Στάδιον τῆς κλασικῆς Παλλάδος
νὰ 'δῆς τοὺς ἄθλους παλαιστῶν καὶ τὰς ἵπποδρομίας,
ὅπου κι' ἐγὼ περίρρυτος καὶ στάζων ἐξ ἰδρώτος
μαζί με τὴν γαϊάρα μου θὰ παρατρέξω πρῶτος.

Τότε κράζε μεθ' ἡμῶν
'στῶν Ἀγώνων τὸν βωμόν :
« Νὰ τῆς δοῖς ἡ γωνία
καὶ τὸ ζωντανὸ φοῖτῃ...
ὦ πατρίς Μάκεδόνι,
αἰώνις σου ἡ μνήμη.

(Εἶπεν αὐτὰ

τὰ χωράτα,

κι' ἀφρίσας ὁ Βουκέφαλος μὲ μιὰ κλωτσιὰ 'στό στόμα
τὸν σῶρισε 'στό χῶμα,
'στὰ πισινὰ ποδάρια του 'σηκώθη μὲ μανία
καὶ καθβαλίναις ρίχνωντας ἐπῆρε τὰ βουνά,
κι' ὁ Περικλέτος ἐκλαψε γιὰ τὴν Μακεδονία
κι' ἐμοίρασε καὶ κόλλυβα νὰ φᾶν τὰ ζωντανά.)

Φασουλῆς 'στὸν Δεληγιάννη μὲ περιόφημο στεφάνι.

Γιὰ τὴν γιορτὴ σου, Θεόδωρῃ, πηδῶντας σὲ συγγαίρω,
καὶ τοῦτο τὸ τρικουβερτο στεφάνι θὰ προσφέρω
ὡς ἀνταξίαν ἀμοιβὴν εἰς τῶν Ρωμηῶν τὸν Καίσαρα,
ποῦβγαλε Νομοσχέδια σωστά πενήντα τέσσαρα,
ἂν καὶ θαρρῶ πῶς ἐπρεπε 'στὸν Μπάμπη-Δεληγιάννη
γιὰ κάθε Νομοσχέδιο ξεχωριστὸ στεφάνι.

Νὰ χαιρέσαι, Θεόδωρε, καὶ πάλι τὸνομά σου,
τὸν νέο Μεγαλόσταυρο καὶ τὰ παράσημά σου,
ἴσιος κι' ὀρθὸς νὰ στέκεσαι σὰν μακροκολῶνα,
ὅποιος μᾶς 'δάνεισε νὰ 'βγῇ τῆς Μιχαλοῦς χρεώστης
νᾶχης καὶ φιλενάδα σου τὴν λατρευτὴ Κορῶνα,
σύ νᾶσαι κι' ὁ Ρωμαῖος τῆς, σύ νᾶσαι κι' ὁ Ρωμηός τῆς
νὰ σ' ἀγαπᾷ σὰν σήμερα καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷς
χωρὶς ποτὲ 'στὴν Καρχαλοῦ σὰν κι' ἄλλοτε νὰ πᾶς.

Τέτοιο νὰ 'βρῇς περισσευμα, ποῦ νὰ φανῇ σὰν μῦθος,
νὰ μὴ σκορπίσ' ἡ στρουγγα σου, ποῦ χόρτο τῆς μυρίζει,
κι' ἡ κεφαλὴ σου νὰ γεννᾷ Νομοσχεδίων πλῆθος
χωρὶς Ἡφαίστου πέλεκυς σὲ δῶδ νὰ τὴν χωρίζῃ.

Χρόνια πολλά, κύρ Θεόδωρῃ,
κι' ἡ στρουγγα σου νὰ σὲ χαρῇ...
Μὲ σέβας 'στὴν φαλάκραν σου τὸν στέφανόν μου θέτω,
μὰ δέξου χαιρετίσματα κι' ἀπὸ τὸν Περικλέτο.

Λάμπει, Θεόδωρε, γὰ λάμπω,
κι' ὅσα λούλουδα 'στὸν κάμπο
μαδημένα ῥωτηθῆκαν,
κι' ὅλ' αὐτὰ μ' ἀποκριθῆκαν
πῶς ἐσὺ θὰ κυβερνᾷς
καὶ τὸν μύλο θὰ γυρνᾷς.

Πάλιν λοιπὸν τὰ Εὐλεκτὰ θὰ 'βγοῦν Μυθιστορήματα.
ποῦ κι' ἄλλοι 'ἐξεδίδοντο εἰκονογραφημένα,
καθ' ὅλα τελειότατα, σίωστὰ καλλιτεχνήματα,
κι' ἔκαναν τέτοια πούλησι, ὅπου δὲν ἔμειν' ἕνα.
Θὰ περιέχουν σήμερα σελίδας δεκαεῖς,
ὁ χάρτης δὲ κι' ὁ τυπὸς τῶν ποιότητος καλλίστος,
τὰ δὲ κοινὸν ὡς ἄλλοτε προθύμως θὰ συντρέξῃ...
Γραφεῖον πέντε ἀριθμοῖς, εἰς τὴν ὁδὸν Φωκίωνος.

Τί σάπων ἀρωματικὸς καὶ πρῶτων ποιότητων
ἐ τῶν Τριῶν Χαρτίων,
ἀνόθευτος, ἀγνότατος, καὶ μ' ἄρωμα θαυμάσιον,
ποῦ κάθε δέσμα γίνεται λευκὸ σὰν κουράμπι,
εἰς τὴν ὁδὸν Πινακωτῶν, 'στό νέον Ἐργοστάσιον
τὸ μέγα καὶ πασίγνωστον Κωστέσεκ καὶ Λουμπ...